

Od Apatovca do Križevaca

Svako putovanje započinje prvim korakom. Taj korak meni se dogodio kada sam čitala Nemčićeve *Putositnice*. Zašto ne bih ponovila dio njegove pustolovine? Isti put, samo drugo vrijeme. Nemčić kočijom, a ja na svom novom, ružičastom biciklu. Nisam na put krenula sama. Društvo mi pravi mama, opremljena hranom, pićem i prvom pomoći. Zajašile smo svoje bicikle točno u 10 sati te uključile štopericu na mobitelu. Očekivala sam da će se oglasiti zvono stare crkve smještene na najvišem dijelu Apatovca, ali ono se oglašava samo pri ukopima. Ni iz obližnje škole ne čuju se dječji glasovi jer je lipanj, započeli su školski praznici, a i nedjelja je.

Polako se spuštamo cestom, vijugavom poput ogromne zmije. Dok se Nemčić vozio makadamom, mi klizimo novom asfaltiranom cestom. Okružuju nas brežuljci obrasli šumom, a na rijetkim poljima mlad kukuruz.

Raskrižje. Desno se pred nama ukazuju u zemlju ugrađeni pogoni za punjenje mineralne vode. Bog je poklonio blago tom kraju. Lijeva je strana pomalo zastrašujuća jer je na njoj klizište koje prijete cesti. Nizbrdica nas ubrzava. Začas smo stigle do raspela. Tu nam društvo počinje raditi rijeka Glogovnica, prvo uska, sramežljiva, a onda kao da se pravi važna pa širi svoje korito. Cesta je sada gotovo ravna, nema više uspona. Krajolik se promijenio. Oko nas prostiru se polja s pomalo žutom pšenicom i livade spremne za košnju. Sunce se podiglo na vedrom nebu, pa mama i ja stavljamo sunčane naočale.

Ugođaj nam kvare automobili koji jure u oba pravca, često nas njihov vjetar zaljulja. Oko nas širi se miris svježije pokošene trave, kosilice ni sada ne miruju. Najveće selo na putu između Apatovca i Križevaca je Glogovnica. Više nema starih kuća slamom pokrivenih. U selu su sagrađene nove, lijepo uređene kuće s čijih balkona vise rascvjetale pelargonije. Tu se susrećemo sa seljanima koji se vraćaju s mise. Lijepo su uređeni, a na licima im se vidi mir i zadovoljstvo. Djeca trčkaraju, smiju se i vrište. Vesele se odlasku u grad na Križevačko veliko spravišće. Ne zanima njih ni Bela IV., ni šljivari, ni povelja. Oni se vesele zabavnom parku.

Sišle smo s bicikala i pozdravile se s mojim prijateljima, jer djeca iz glogovničkoga kraja autobusima stižu u našu Osnovnu školu Ljudevita Modeca u Križevce. Olakšale smo i sadržaj mamine torbe s hranom. Pred nama je Ivanec. Krajolik se nije mijenjao, samo su se pojavile kapi znoja na mom čelu. Promet se pojačao i morale smo svu pozornost posvetiti vožnji. Bošćakova ulica, ajoj! Nisam znala kako je dugačka, a još podmukao uspon do samog vrha!

Zanimljivo, nigdje nikoga. Gdje su ljudi? Stigle smo do Gradskog groblja gdje se spajaju Kalnička, Helenska i Glogovnička cesta. Majice su nam potpuno mokre od znoja.

S Helenske ceste začujemo topot konjske zaprege. Sudarile smo se s prošlošću. Svatovska zaprega kalničkih šljivara vozi mladu na vjenčanje u crkvu sv. Ane, u centar grada. Ukrašeni konji, hrvatske trobojnice i prelijepa prigorske pjesme ostavile su nezaboravnu sliku u mojim putositnicama.